

Ми пам'ятаємо добрі справи

Іван ГЛУШМАН

Наміри написання матеріалів і сам процес їх підготовки до друку відбуваються по-різному. Найчастіше й найлегше писати тоді, коли поговорив з людиною, задав кілька запитань, навіть дав на вичитку написане. Проте, люди різні. Одні легко йдуть на співпрацю, інші – «з боєм», а треті взагалі нізачо не хочуть, щоб про них розповідали на сторінках газети. Передбачаючи це, інколи статті про хороших людей, надто скромних, доводиться готувати, так би мовити, «поза їх спиною». До таких людей можна віднести цьоготижневого ювіляра – надзвичайно скромну й добру, душевну людину. Тож, у понеділок, 17 серпня, свій 60-річний ювілей відзначатиме директор Державного історико-культурного заповідника м. Острога (ДІКЗО) в 1999 – 2018 роках **Сергій Кибкало**.

Ідея написати про Сергія Григоровича виникла в його колишніх колег, а мені, як працівникові ДІКЗО, а також журналісту за сумісництвом, доручили втілити задум, так би мовити, в життя. Працював у ДІКЗО з ювіляром майже 4 роки. Потім повернувся у «Життя і Слово» на короткий час керівником. Коли мене тодішня районна влада «погнала» з районки, Сергій Григорович морально підтримував, давав корисні поради. Згодом, працюючи в «Замковій горі», ми часто спілкувалися, подружилися, траплялося після роботи, чого гріха таїти, навіть чайку «піднімали». Проте, я майже нічого не знаю про цьоготижневого ювіляра – на жаль, без диктофона – надто «коротка пам'ять».

Теперішній керівник ДІКЗО, автор нашої багаторічної

постійної рубрики «Наш історичний календар» **Микола Манько**, розповів, що С. Г. Кибкало народився в селі Великі Солонці Новосанжарського району на Полтавщині. У найдавніших реєстрах Війська Запорозького, його Полтавського полку, зустрічається не одне прізвище «Кибкало», починаючи з 1649 року.

Батько ювіляра був фронтовиком, учасником бойових дій на Далекому Сході в останні дні Другої світової війни. Після закінчення школи Сергій Григорович навчався на історичному факультеті Полтавського державного педагогічного інституту в той час, коли ним керував знаменитий ректор **Іван Зязюн** – майбутній академік, міністр освіти та науки України. Він славився високою вимогливістю до навчання, дисципліни, педагогічної підготовки майбутніх освітян. У 1981 році С. Кибкало закінчив згаданий виш і отримав скерування у село Старі Санжари рідного району, яке у 1946 – 1992 називалося Решетники. Шість років викладав історію у середній школі цього села, а в 1987 р. очолив цей заклад. У ті часи школа була однією з кращих в районі й навіть області. Жителі краю обирали його депутатом райради. Був нагороджений низкою освітніх відзнак. Там трудився наш ювіляр до переїзду в Острого. У жовтні 1999 року був призначений директором ДІКЗО.

За час роботи на посаді керівника ДІКЗО Сергієм Кибкалом було зроблено чимало. Про це розповіла завідувачка відділу історії заповідника, голова профкому **Марія Данилюк**.

– На період керівництва Сергія Григоровича припадають знаменні події для музеїв заповідника та міста. У 2000 році відзначали 900-літній ювілей древньо-

го Острога. До святкування було оновлено музейні експозиції у всіх музеях заповідника, проведено ремонтні роботи, в княжому замку відкрито для відвідувачів внутрішню архітектуру Вежі Мурованої, забезпечено гарантоване опалення споруди. Для реставраційних робіт було підготовлено великий пакет реставраційної документації. Для Краєзнавчого музею замовлено та виготовлено нове обладнання – вітрини, які чудово вписалися в замкову архітектуру. У 2016 році відзначено столітній ювілей діяльності музею в Острозькому замку XIV ст. Понад півтора десятка років, – саме за часів керівництва С. Г. Кибкала, в ДІКЗО активно проводяться науково-краєзнавчі конференції, за кошти заповідника друкуються матеріали цих конференцій. Ми брали участь у проєкті «7 чудес України», де Замковий комплекс Острога увійшов у першу десятку найвизначніших пам'яток.

На завершення від себе додаю, що десь років шість тому, моя дружина впала з велосипеда і сильно травмувалася. Недільного вечора я попросив допомоги в Сергія Григоровича. Він швидко відреагував. Тоді потрібна була допомога з транспортом, з коштами. Коли ці питання були вирішені, директор ДІКЗО допомагав встановити обставини ДТП. Лише майже опівночі, після того, як медики відправили потерпілу до Рівненської міської лікарні, він повернувся додому. Такі речі, як кажуть, не забуваються. Про багато добрих справ пам'ятають і працівники ДІКЗО. Всі ми бажемо Сергію Григоровичу міцного здоров'я, довгих років життя, миру, достатку, ентузіазму та Божого благословення у всіх справах. ■